

Тѣ се приближили до вратата и чукнали три пжти. Музиката изеднажъ спрѣла, танцьоркитѣ престанали да играятъ, а музикантинътъ преблѣднѣлъ като кърпа.

— Свърши се вече! Настжпи край на всичко! — едва продумалъ музикантинътъ, цѣлъ разтреперанъ.

— Виждашъ ли, какво остава отъ твоето веселие! — казалъ халифътъ. Единъ димъ, който изчезва въ въздуха, и нищо повече. Нима ти не можъ да използвашъ по-добре своето време?

— Наистина, не мога да разбера, продумалъ Джафаръ, може би и въ неговитѣ безумни веселия да има малко мъдростъ. Не е ли по-добре да го оставимъ — нека продължава да се весели!

— Нека! — съгласилъ се халифътъ, — нека живѣе както разбира! Хайде сега да видимъ пъкъ селякътъ, какво прави.

И тѣ се запжтили къмъ градскитѣ порти и излѣзли вънъ отъ града. Халифътъ вървѣлъ дълбоко замисленъ. Слънцето вече започнало да захожда, когато тѣ стигнали до една бедна колиба.

— Ако се не лъжа, тукъ живѣе онзи презрѣнъ селякъ — Хасанъ, продумалъ Джафаръ. Хъ! Ето и него самиятъ, де оре на нивата.

Бедниятъ Хасанъ! Изморенъ, той бавно крачелъ следъ ралото. Щомъ забелязалъ халифа, той се спрѣлъ, отрилъ потъта отъ челото си и спокойно гледалъ своя господаръ.

— Погледни, Хасане, слънцето вече захожда и скоро ще се скрие задъ срещния хълмъ. Краятъ на твоя животъ вече настжпва, казалъ Джафаръ.

— Великъ е Аллахътъ и нека бжде волята негова! — отговорилъ Хасанъ. Азъ съмъ готовъ, правете съ мене каквото искате.

— Но какво работи ти цѣлъ день? запиталъ халифътъ.

— Както виждате, цѣлъ день орахъ, отговорилъ селякътъ, и се каня да сѣя.

— Но какъ може да има у тебе желание за работа, когато знаешъ, че това е последниятъ день отъ живота ти?

— Та тъкмо за това и не искахъ да губя времето си напраздно.

— Но защо ти ще сѣешъ, когато нѣма да доживѣешъ плодоветѣ отъ своя трудъ?